

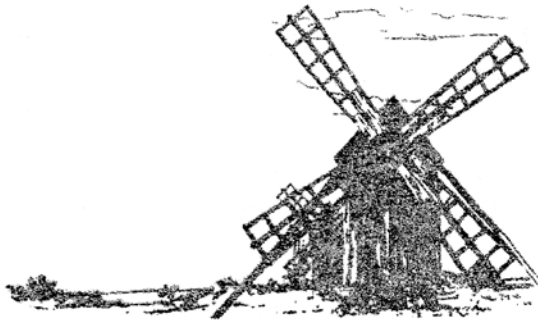
vrouwenschoentje

Zoals al eerder in dit artikel is opgemerkt is het in dit verband ondoenlijk alles te vermelden wat wij op plantengebied hebben gezien. Wat is genoemd is zo maar een greep of indruk. Ik hoop wel, dat ik een beetje heb laten zien, wat daar allemaal te ontdekken valt. Misschien is dit korte verhaal ook voor u aanleiding is om daar eens een kijkje te gaan nemen. Met mij kunnen in elk geval ook de overige excursiegenoten terugzien op een zeer geslaagde en interessante excursie

C.M.. Verweij

dalkruid

korenmolens op Öland

Vogels kijken op Öland

Op de vorige bladzijden vindt u van de hand van onze voorzitter een artikel over de plantengroei op het Zweedse eiland Öland. Hoewel ik de kunst van Kees om een vloeiend stuk proza te produceren, mis, wil ik toch wel iets vertellen over de vogels van dit eiland.

Als je Öland zegt, denkt menigeen gelijk aan Bengt Berg, de onvergetelijke verteller van de Zweedse natuur. In zijn boek "Het verloren paradijs" beschrijft hij zijn kennismaking als jongen met de vogels van Öland; Dwergmeeuwen, Grutto's en Kuifduikers b.v.

De titel van het boek zegt het al, hij schrijft over wat verloren ging. Toch was het, met wat er nog over was, goed vogelen op Öland.

Rondom de camping zongen dag en nacht de Noorse Nachtegalen. Hun lied klinkt harder en minder gevarieerd dan dat van de gewone Nachtegaal. Ze zongen zo luidkeels, dat je soms weleens verzuchtte "houdt dat kreng nou nooit z'n bek ?"

Een heel wat minder opvallende gast was de Sperwergrasmus. Frank ontdekte het beestje achter de camping in een Sleedoornhaag. Hij is wel wat groter dan onze grasmus en heeft een opvallende harde roep.

Jelle van Dijk bracht al eens een vakantie op het eiland door. Hij vertelde van de vele Grauwe Klauwieren die hij daar zag. De eerste dagen op Öland kregen we slechts een enkel exemplaar van deze soort te zien, zodat we de neiging kregen Jelles verhalen naar het rijk der fabelen te verwijzen, maar zie, wat later in de week zagen we ze opeens werkelijk overal. Ken-

nelijk komt de soort nog wat later uit het zuiden terug dan bij ons.

Kramsvogels en Koperwieken, bij ons als wintergasten bekend, zongen in de bomen rond de camping. Zittend op de "poepdoos" (het was maar een eenvoudige camping) konden we genieten van de zang van deze vogels.

We maakten een fraaie tocht langs en over de Alvaret (de steenvlakte), naar de vuurtoren de Lange Jan. Deze oude vuurtoren staat op het uiterste zuidpuntje van het eiland. Op dat zuidpuntje is ook het beroemde vogeltrekstation van Ottenby gevestigd, en het staat bekend als een goed trekpunt.

We waren er op een wat mistige morgen en het stikte er werkelijk van de vogels en van de vogelaars. Veel trekvogels, overgestoken van het Deense en Zweedse vasteland, strijken rondom de vuurtoren neer om weer wat op krachten te komen.

Op de weitjes rondom de toren liepen allerlei steltlopers, zoals Kemphanen, Bosruiters en Steenlopers. In de bosjes zaten veel kleine zangertjes, vooral vliegenvangers.

Deze vlogen onophoudelijk heen en weer, op zoek naar insecten. Naast de Grauwe Vliegenvanger en de Bonte Vliegenvanger, was vooral de Kleine Vliegenvanger een aanblik waard. De mannetjes bezitten een rood borstje, de vrouwtjes zijn wat eenvoudiger gekleurd. Wegwijs gemaakt door wat plaatselijke vogelaars, kon Frank nog een Withalsvliegenvanger noteren. Al deze vliegenvangersoorten broeden in het nabijgelegen Ottenby-bos, waar de vogels een tafeltje dekje vinden, want in de zomer zijn daar zeer veel muggen! !

Een absolute topper was wel een troepje Roodmussen in de tuin van de vuurtorenwachter. De fraaie vogeltjes aten daar de zaadjes uit de grashalmen. Ook in dit tuintje, in een kromme boom, zagen we een kennelijk uitgeputte Nachtzwaluw. We konden werkelijk elk veertje bekijken,

Bengt Berg beschrijft in zijn boek ook de Kuifduikers van het moerasje Tooken, gelegen aan de oostkant van het eiland. Zonder enige moeite vonden we het meertje, met de Kuifduikers, langs de kant van de weg. Twee paar scharrelden er tussen de waterplanten.

Van de Alvaret vertelde ik u al. Het is het gebied van de goudplevier.

Met zijn klagende roep bezorgde deze prachtige vogel onze dag een gouden randje. Hoe onherbergzaam de vlakte ook is, zij biedt een goede gelegenheid om na een wandeling lekker lui achterover te gaan liggen.

Boze tongen beweren dan wel dat er wordt geslapen, maar er kan in deze houding ook uitstekend naar (roof)vogels gekeken worden. Groepjes roofvogels trokken naar het noorden: Buizerd, kiekendieven en een enkele Visarend. En dan ....Kraanvogels ! We zagen een groep van 13 vogels, in een fraai cirkelende vlucht. Het waren waarschijnlijk rondzwervende, niet gepaarde vogels, 's avonds waren ze al weer vertrokken.

Die avond, terug op de camping, bleek de groep zich in ruwweg drie geloofsrichtingen te hebben gesplitst. Om te beginnen de zogenaamde hakploeg (dwangarbeiders aantreden), die op zoek ging naar fossielen. Daarnaast een groep die bij nacht en ontij probeerde Nachtzwaluwen te horen. Natuurlijk nooit een Nachtzwaluw te beluisteren.....hoewel, uilen en Kwartelkoningen bij de vleet. Tot slot nog diegenen die onder de bezielende leiding van Hermien achter de Elanden aangingen. Zij kwamen in ieder geval nog met iets thuis, namelijk met de uitwerpselen van deze beesten. Een enkele ongelovige mompelde wel iets van "schapekeutels", maar dat werd beslist weggewuifd.

Dat waren zo enkele grepen uit Ölands vogelleven en uit ons vakantieleventje daar. Er zou nog veel meer te vertellen zijn over de ruim 130 soorten vogels die we daar zagen; over het Smelleken, op jacht tussen de bomen om de camping, of over de Fluiters die je overal in het bos kon horen zingen. Of over de enorme slierten Rotganzen die tussen het eiland en de vaste wal doortrokken, van onze wadden op weg naar Nova Zembla.

Ik laat het er maar bij, er moest afscheid genomen worden. Afscheid van Öland en van Zweden, maar niet nadat we op het uiterste zuidpuntje van Zweden, wachtend op de veerboot, nog konden genieten van een groepje Parelduikers-jongens en geheel uitgekleurde vogels-drijvend voor de kust. Als laatste groet en als afsluiting van een fijne tocht.